

Fabri, Felix: Evagatorium in Terrae Sanctae, ..., ed. v. C.D. Hassler, Bd. 2, 1843,
enthaltend fol. 183A–291B von Bd. 1 des Autographs (19 555-1) und fol. 2a–74a von
Bd. 2 des Autographs (19 555-2)

zu Bild Nr.

0775

0773

0779

0769

0784

0764

0824

0724

0874

0674

0274

Ende

Anfang

202

nec Deus in ea umquam in multo tempore in pace habitare
permisit peccatores, sicut patet discurrenti per totius Bibliæ
historias et per chronicas et legendas.

Veruntamen ratio consultit, quod etiam temporibus Adae
protoparentis nostri in monte civitatis sanctæ fuerit aliquod
oratorium in Calvariae loco, quia sicut Adae revelatus fuerat
humani generis redemptor et modus redemtionis et tempus:
sic et locus. Et quia redemptorem vivens videre non poterat,
nec tempus Christi exspectare valebat, ipsum locum redem-
tionis magnifice honorabat eumque crebrius visitans orationes
fundebat, et filii ejus. Tandem cum adesse tempus mortis
suæ conspiceret, emigravit ab Hebron, ubi domicilium habe-
bat, et in locum Calvariae adscendit ibique mortis debitum
solvit, quia Christum, secundum Adam, in eo loco morte sua
mortem a se illatam peremtetur agnovit. Ejus corpus trans-
tulerunt filii sui in Hebron, in speluncam duplicem, demto
capite, quod in loco Calvariae mansit; quapropter eum locum
in veneratione habebant filii ejus. Et credibile est, quod
sicut Sem, filius Noae, post diluvium ibi fanum habebat: sic
et ante diluvium oratorium ibi erat. Imo etiam Abraham ibi
arietem pro filio immolabat. De his hebraica habet traditio et
Ambrosius et Chrysostomus et Hieronymus et Chronicæ.
Et licet Glossa Matthæi 27. dicat, mentiri eos, qui asserunt,
Adam in loco Calvariae sepultum, non tamen obstat dictis
nostris, quia concedimus, corpus ejus sepultum esse in He-
bron, ut habetur Josuae XIV., caput tamen ejus mansit
in loco Calvariae, Deo sic ordinante et Ada sic a filiis
petente, dum moreretur. Ex quibus omnibus hoc infero, quod
etiam ante diluvium in loco civitatis Jerusalem fuit ad omne
minus Oratorium et fanum, non absque hominum cohabitatione.
Singulariter tamen locus Calvariae semper fuit habitus sanctus
usque ad Romanorum tempora, qui in odium Judæorum eum
deputaverunt ad torturas et peremtionem maleficorum. Sed
Christo in eo exciso omnis sanctitas est loco restituta, jam in
aeternum mansura. De hoc loco habes fol. 115. et fol. 130.

Pro diversitate ergo personarum et temporum accepit
haec civitas diversa nomina. Dicitur enim Salem, Genes.
XIV. et quandoque Solima a poetis nominatur, et Jebus, Josuae

